

Arrest

nr. 218 271 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. LEMACHE
Tongersesteenweg 60
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die loco advocaat I. LEMACHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 3 augustus 2017 aan bij de Belgische ambassade in New Delhi om een visumaanvraag lang verblijf in te dienen, dit met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 januari 2018 een beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum. Deze beslissing, die verzoekster op 22 januari 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de ingang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de Ambassade van België te New Delhi aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging heeft overgemaakt op naam van mevrouw K.P. geboren op 11/04/1977, van Indiase nationaliteit om zich te voegen bij dhr.S.P..

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en indien ze voldoet aan de voorwaarden van artikel 21 en artikel 18 (wetsontduiking) van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat deze visumaanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk op 12/04/1998, met het oog op de visumaanvraag werd het huwelijk dd. 12/04/1998 op 10/10/2012 opnieuw ter registratie aangeboden aan de Indiase autoriteiten.

Overwegende echter uit het Rijksregister blijkt dat dit huwelijk reeds op 12/09/2005 werd ontbonden echtscheiding, waarna dhr. S.P. op 05/07/2008 te Tienen is gehuwd met mevr M.E.

Overwegende dat geen enkele akte wordt voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkenen opnieuw in het huwelijk zijn getreden.

Overwegende dat hier bijgevolg manifest sprake is van valse of misleidende informatie, zoals bepaald in artikel 43§1 van hierboven vermelde wet door het trachten te verkrijgen van verblijf in het Rijk op basis van een huwelijksakte met betrekking tot een huwelijk dat niet meer bestaat gezien de ontbinding ervan op 12/09/2005.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 43 §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van het internationaal privaatrecht).

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten (een bewijs van ontvangst van huurwaarborg en een stempel van registratie op een apart blad zonder vermelding van adres) niet kan worden afgeleid dat de te vervoegen persoon over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat zijn familieleden te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het burgerlijk Wetboek.

Het visum wordt derhalve geweigerd

De andere voorwaarden werden echter niet onderzocht. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op, bij gebrek aan een ontvankelijk middel.

Hoewel verzoeksters uiteenzetting summier is, dient de Raad op te merken dat zij stelt dat de visumaanvraag *“ten onrechte [werd] geweigerd”* en dat zij een argumentatie ontwikkelt omtrent de reden waarom er, volgens haar, *“geen sprake is van valse of misleidende informatie noch documenten”*. In deze kan worden aangenomen dat verzoekster met haar uiteenzetting een schending van de materiële motiveringsplicht wenst aan te voeren.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt niet aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit een lezing van verzoeksters uiteenzetting kan worden afgeleid dat zij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft volgende toelichting:

[...]

. De visumaanvraag werd ten onrechte geweigerd..

Verzoekster is op 12.04.1998 in het huwelijk getreden met de heer S.P.. Dit huwelijk werd op 12.09.2005 inderdaad ontbonden.

Verzoekster is dan op 10.10.2012 opnieuw in het huwelijk getreden met de heer S.P. Verzoekster legt enkel de huwelijksakte voor van 10.10.2012. (STUK 3)

Het huwelijk dd. 12.04.1998 was een 'sikh' huwelijk hetwelk niet geregistreerd diende te worden. Partijen huwden dan opnieuw op 10.10.2012 en konden toen wél hun huwelijk laten registreren.

Er is dus geenszins sprake van valse of misleidende informatie noch documenten

De erkenning van dit huwelijk zou derhalve niet leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Verzoekster voldoet aan alle voorwaarden om en visum gezinshereniging te verkrijgen (STUK 2-6) [...]"

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissing is gegrond op twee motieven die elk op zich reeds de bestreden beslissing kunnen schragen, gelet op het gestelde in artikel 40ter, §2, tweede lid, 2° en artikel 43, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

- de visumaanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 12 april 1998, dat op 10 oktober 2012 opnieuw ter registratie werd aangeboden aan de Indiase autoriteiten. Uit nazicht van het Rijksregister blijkt voormeld huwelijk evenwel reeds op 12 september 2005 te zijn ontbonden door echtscheiding, waarna de referentiepersoon opnieuw huwde met mevr. M.E. Er wordt geen enkele akte voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon opnieuw in het huwelijk zijn getreden. Aldus heeft verzoekster getracht een verblijf te bewerkstelligen op basis van een huwelijksakte, met betrekking tot een huwelijk dat niet meer bestaat, gezien de ontbinding ervan door echtscheiding;
- de voorgelegde documenten (bewijs van ontvangst van huurwaarborg en een stempel van registratie op een apart blad, zonder vermelding van adres) volstaan niet als afdoende bewijs dat de referentiepersoon beschikt over behoorlijke huisvesting.

3.4. Verzoekster bevestigt dat zij op 12 april 1998 in het huwelijk is getreden met de referentiepersoon en dat dit huwelijk op 12 september 2005 werd ontbonden, door middel van echtscheiding. Zij poneert evenwel op 10 oktober 2012 opnieuw te zijn gehuwd met de referentiepersoon, waarbij de door haar overgemaakte huwelijksakte betrekking heeft op dit huwelijk van 10 oktober 2012. De Raad dient evenwel op te merken dat dit betoog manifest geen steun vindt in de overgemaakte huwelijksakte. Deze huwelijksakte vermeldt duidelijk volgende gegevens:

- datum van huwelijk: 12 april 1998 ("*Date of Marriage*");
- datum van registratie: 10 oktober 2012 ("*Date on which application for registration made*").

Verder wijst de Raad erop dat de huwelijksakte tevens melding maakt van de leeftijd van verzoekster en de referentiepersoon op het ogenblik van het afsluiten van het huwelijk. Deze leeftijden – 23 jaar voor de referentiepersoon en 21 jaar voor verzoekster – komen overeen met hun leeftijd op 12 april 1998 en niet met hun leeftijd op 10 oktober 2012. Verzoeksters beweringen kunnen derhalve niet worden aangenomen. Deze vaststelling volstaat reeds om het beroep te verwerpen.

3.5. De Raad wijst er nog op dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat de overgemaakte bewijsstukken inzake de woonsituatie van de referentiepersoon, niet volstaan als afdoende bewijs van een behoorlijke huisvesting. Verzoekster voegt bij huidig verzoekschrift bijkomende bewijzen aangaande deze huisvesting bij, doch de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur

ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot stand komen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoekster thans voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het komt niet aan de Raad toe om in de plaats van de verwerende partij deze stukken te gaan beoordelen.

3.6. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA, kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA